

San Mateo, 17 de juny del 1965

CalG/0632
UAB

Estimats Pere, Rosa i nebots: em fa una certa cosa reprendre això a escriure-us. Ja me n'havia desavesat! He estat submergit en un mar de neguits, del qual encara no n'estic pas a flor d'aigua. Fa més de tres mesos que estic sense una feina regularment retribuïda i els maldecaps s'estalonen. La preparació de l'exposició -que per no variar vaig emprendre-la a darrera hora- m'ha acaparat molt de temps. Ja fa gairebé quinze dies que està oberta i ja porto venudes catorze pintures. Ha estat un èxit, sobretot de premsa i assistència. A la inauguració van anar-hi quatre centes persones i tots els diaris n'han parlat, i molt bé. Però, com ja he dit, les vendes són fluixes. Per consell de la galeria vaig posar uns preus realment baixos i com ells es queden el quaranta per cent -els angelitos!- si puc pagar les despeses en colors, teles i marcs ja faré prou. De manera que, si amb tot i els preus baixos no es ven gaire, no sé pas què hauria passat si, d'acord amb el meu desig, els posem més raonables. Ara que, des de l'altre aspecte, el del rebombori de premsa, ha estat sensacional. M'han fet entrevistes -cada vegada han trobat la manera de lligar l'exposició amb el conte premiat- i els crítics s'han desfet en elogis. Encara falten dotze dies abans no es tanqui i faig changuitos tot el temps. Ajudeu-me a creuar ditets! Anit va dir-me en Salvat que l'Orfeo m'estava preparant un sopar d'homenatge. Fa una certa basarda tenir consciència de què un ja va cap a patum!

Hi va haver un concurs de cartells pro campanya alfabetitzadora i el primer premi era un altre Renault Major. Doncs bé: l'ha guanyat en Giménez Botey! Ha estat un cop duríssim per als mexicans concursants i, és clar, ja es parla de prohibir als catalans la participació en els certamens. No és genial? Vaig dir a en Salvat que inclogués en Giménez Botey a l'homenatge, o sigui que fos per a ambdós a la vegada. Si més no, per allò de què com més serem més riurem.

Fa deu dies que en Miquel i la Maria deuen haver arribat a Barcelona. Ningú no en té notícies. Si vosaltres en sabeu quelcom i ens ho voleu fer saber, per poquet que sigui, tranquil·litzareu una pila de gent.

La teva sèrie de tres cartes a l'Arcadi és una peça antològica. Fan, autènticament, caure de cul de tant riure. La Maria Teresa plorava, l'Arcadi es rebolcava per terra. Llàstima de no poder-les reproduir! Si sabia que el premi al silenci havia d'ésser una sèrie de tres cartes com les teves em veuria amb cor de no escriure-us també durant dos anys i mig.

El conte ha tingut força ressonància. T'adjunto el retall d'una carta espontània, d'un escriptor sudamericà que ~~veia~~^{en} Valadés, ~~ha~~ triada entre moltes. En el número d'aquest mes -encara no ha sortit- en publica una altra d'un metge concursant, també molt falaguera. Amb el Major del premi vaig anar fins a Baja California (Querétaro-Guadalajara-Tepic- Mazatlan-La Paz- Durango i retorn) i, pràcticament, del viatge va sortir l'exposició. Vam vendre l'Opel (Quatre mil pesos) i amb els diners vam fer arreglar el meu Gordini, que era al taller des d'octubre. La Lluïsa té el Major i jo el meu de sempre.

Tant de bo que la pròxima carta no m'arreglegui tant de primum! abraçades fisneriales i de tots